

Datum van inontvangstneming : 01/12/2020

Zaak C- 495/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

2 oktober 2020

Verwijzende rechter:

Sąd Najwyższy (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 juli 2020

Verzoekende partij:

T. M.

Verwerende partijen:

T. D.

M. D.

P. K.

J. L.

M. Ł.

O. N.

G. Z.

A. S.

Skarb Państwa – Sąd Najwyższy

Dossier II PO 15/20

BESCHIKKING

15 juli 2020

De Sąd Najwyższy [OMISSIS]

heeft in de zaak tussen T. M.

en T. D., M. D., P. K., J. L., M. Ł., O. N., G. Ż., A. S., Skarb Państwa – Sąd Najwyższy (Schatkist – hoogste rechterlijke instantie in burgerlijke en strafzaken, Polen)

betreffende de vaststelling dat een rechter geen dienstbetrekking heeft bij de Sąd Najwyższy, alsmede een verzoek om conservatoire maatregelen, na de niet-openbare terechtzitting van de Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych op 15 juli 2020

beschikt als volgt:

I. Het Hof van Justitie wordt krachtens artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing op de volgende vragen:

1) Moeten artikel 279 VWEU en artikel 160, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 3, en artikel 19, lid 1, VEU, alsmede met punt 1), eerste en tweede streepje, van het dictum van de beschikking van het Hof van Justitie van 8 april 2020, Commissie/Polen (C-791/19 R, EU:C:2020:277), aldus worden uitgelegd dat de Prezes Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego (president van de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy), tot de uitspraak in zaak C-791/19 R, niet kan verzoeken om de overdracht van het dossier in een zaak betreffende de vaststelling dat een rechter geen dienstbetrekking bij de Sąd Najwyższy heeft wegens de opschorting van de toepassing van artikel 3, punt 5, artikel 27 en artikel 73, lid 1, van de ustawa [Or. 2] o Sądzie Najwyższym (wet inzake de Sąd Najwyższy) van 8 december 2017 (geconsolideerde versie; Dz. U. 2018, pos. 825), zoals gewijzigd?

2) Moet artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU, gelezen in samenhang met artikel 2 en artikel 4, lid 3, VEU alsmede met het recht op toegang tot een gerecht aldus worden uitgelegd dat een nationale rechter die uitspraak doet in een zaak betreffende de vaststelling dat een rechter geen dienstbetrekking heeft bij een nationale rechterlijke instantie ten gevolge van wezenlijke tekortkomingen tijdens de benoemingsprocedure, verplicht is voorlopige maatregelen te gelasten en de verweerder in een dergelijke zaak, op straffe dat de handelingen of de beslissingen van een dergelijke rechter geen effect sorteren, te verbieden uitspraak te doen in alle andere onder het Unierecht vallende zaken, en de andere organen te gelasten geen zaken aan deze verweerder toe te wijzen of hem te aan te wijzen voor rechtsprekende formaties?

3) Moeten artikel 2 en artikel 4, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU en het beginsel van recht op toegang tot een gerecht aldus worden uitgelegd dat:

a) de nationale rechter moet voorbijgaan aan het verbod op „het aan de orde stellen van het mandaat van de rechters” en op „het vaststellen of beoordelen van de rechtmatigheid van de benoeming van een rechter of van de uit deze benoeming voortvloeiende bevoegdheid tot uitvoering van taken op het gebied van de rechtsbedeling”, zoals neergelegd in artikel 29, leden 2 en 3, van de wet inzake de Sąd Najwyższy van 8 december 2017 (geconsolideerde tekst: Dz. U. van 2018, positie 825), zoals gewijzigd, aangezien de eerbiediging door de Unie van de grondwettelijke identiteit van de lidstaten de nationale wetgever niet de bevoegdheid verleent om regelingen in te voeren die afbreuk doen aan de fundamentele waarden en beginselen van de Unie?

b) de grondwettelijke identiteit van de lidstaten het recht op een onafhankelijk gerecht dat bij wet is ingesteld niet kan uitsluiten wanneer de benoemingsprocedure voorafgaand aan de overhandiging van de akte van benoeming de gebreken vertoont die zijn beschreven in de prejudiciële vragen [Or. 3] die zijn gesteld in de zaken C-487/19 en C-508/19, en het voorafgaande gerechtelijke toezicht op deze procedure opzettelijk en kennelijk in strijd met de nationale grondwet is uitgesloten?

4) Moeten artikel 2 en artikel 4, lid 2, VEU, in samenhang met artikel 19 VEU en het beginsel van het recht op toegang tot een gerecht alsook artikel 267 VWEU aldus worden uitgelegd dat de inhoud van het begrip constitutionele identiteit van een lidstaat met betrekking tot het recht op toegang tot een gerecht slechts bindend voor een rechter in laatste aanleg van een lidstaat kan worden vastgesteld in het kader van de dialoog tussen het Hof van Justitie en die rechterlijke instantie of andere nationale rechterlijke instanties (bijvoorbeeld het grondwettelijke hof) door gebruikmaking van de prejudiciële procedure?

5) Moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU en het algemene beginsel van het recht op toegang tot een gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld aldus worden uitgelegd dat een rechter in laatste aanleg van een lidstaat een verzoek tot overdracht van het dossier afwijst wanneer dit verzoek is ingediend door een persoon die tot rechter is benoemd op grond van nationale bepalingen en in omstandigheden die leiden tot de instelling van een rechterlijke instantie die niet voldoet aan de vereisten van autonomie en onafhankelijkheid en geen bij wet ingesteld gerecht is, zonder de procedure die aan de orde is in zaak C-508/19 of in het arrest van 19 november 2019, A.K. (Onafhankelijkheid van de tuchtkamer van

de Sąd Najwyszy) (C-585/18, C-624/18 en C-625/18), vooraf geheel te moeten uitputten?

II. Het Hof wordt verzocht de eerste en de tweede vraag ingevolge artikel 105, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Unie te behandelen volgens de versnelde procedure;

III. Het Hof wordt op grond van artikel 267 VWEU, gelezen in samenhang met punt 27 van de Aanbevelingen aan de nationale rechterlijke instanties over het aanhangig maken van prejudiciële procedures (PB 2019, C 380, blz. 1, punt 27), en de prejudiciële vragen in zaak [Or. 4] C-508/19, Prokurator Generalny, verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1) Moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, artikel 2, artikel 4, lid 3, en artikel 6, lid 3, VEU, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten en artikel 267, derde alinea, VWEU aldus worden uitgelegd dat een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie van een lidstaat in een procedure tot vaststelling dat geen sprake is van een dienstbetrekking, kan vaststellen dat degene aan wie een akte van benoeming tot rechter bij die rechterlijke instantie is afgegeven die is opgemaakt op basis van met het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming strijdige voorschriften of die is opgemaakt op een niet met dit beginsel strokende wijze, geen rechter is wanneer een aan de afgifte van deze akte voorafgaande beoordeling van deze vraag door een rechterlijke instantie met opzet is verhinderd?

2) Moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, artikel 2 en artikel 4, lid 3, VEU en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, gelezen in samenhang met artikel 267 VWEU aldus worden uitgelegd dat het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming wordt geschonden wanneer een akte van benoeming tot rechter wordt afgegeven nadat een nationale rechterlijke instantie een verzoek om een prejudiciële beslissing betreffende de uitlegging van het Unierecht heeft ingediend, van de beantwoording waarvan afhangt of de nationale voorschriften op grond waarvan die akte is afgegeven, als verenigbaar met het Unierecht kunnen worden aangemerkt?

3) Moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, artikel 2, artikel 4, lid 3, en artikel 6, lid 3, VEU en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten aldus worden uitgelegd dat het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming wordt geschonden door het feit dat het recht op toegang tot een gerecht niet is gewaarborgd, wanneer een akte van benoeming tot rechter bij een rechterlijke instantie van een lidstaat is afgegeven na een benoemingsprocedure die kennelijk in strijd met het

recht betreffende de benoeming van rechters van die lidstaat is uitgevoerd?

4) Moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, artikel 2 en artikel 4, lid 3, VEU en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, gelezen in samenhang met artikel 267, derde alinea, VWEU [Or. 5] aldus worden uitgelegd dat het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming wordt geschonden wanneer de nationale wetgever binnen de in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie van de lidstaat een organisatorische eenheid heeft opgericht die geen gerecht is in de zin van het Unierecht?

II. De behandeling van de zaak wordt geschorst.

TOELICHTING

Verzoeker, T. M., heeft beroep ingesteld tegen T. D., M. D., P. K., M. Ł., J. L., O. N., G. Ż., A. S. en Skarb Państwo – Sąd Najwyższy (schatkist – hoogste rechterlijke instantie in burgerlijke en strafrechtelijke zaken). Hij heeft verzocht vast te stellen dat verweerders (behalve de Skarb Państwo) geen dienstbetrekking hebben als rechter bij de Sąd Najwyższy in de zin van artikel 33, lid 1, van de ustawa o Sądzie Najwyższym (wet op de hoogste rechterlijke instantie) van 8 december 2017 (geconsolideerde tekst: Dz. U. van 2018, positie 825; hierna: „USN”), zoals gewijzigd, daar zij niet rechtsgeldig zijn benoemd als rechters van de Sąd Najwyższy bij de Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego (kamer voor buitengewone controle en publieke aangelegenheden van de Sąd Najwyższy; hierna: IKNSiP SN”).

Voorts verzoekt verzoeker: 1) de overdracht, krachtens artikel 80 USN, van de onderhavige zaak door de president van de Sąd Najwyższy belast met de Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego (kamer voor arbeidszaken en sociale zekerheid van de Sąd Najwyższy; hierna: „IPiUS SN”), en de aanwijzing van een rechtsprekende formatie binnen de IPiUS SN als krachtens artikel 25 USN bevoegde rechterlijke instantie, wegens de noodzaak een bepaling van nationaal recht (meer bepaald artikel 27, lid 1, punt 2, gelezen in samenhang met artikel 79, punt 1, in fine, USN) buiten toepassing te laten, volgens welke bepaling de Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (tuchtkamer van de SN; hierna: „tuchtkamer”) – een rechtsprekend orgaan dat geen gerecht is in de zin van het Unierecht en het Poolse recht – bevoegd is; 2) uitsluiting van alle rechters van de tuchtkamer en de IKNSiP SN van de behandeling van de zaak; 3) schorsing voor de duur van de onderhavige procedure, op grond van artikel 755, lid 1, punt 3 k.p.c. juncto artikel 730, lid 1, k.p.c., van de behandeling van de procedure met betrekking tot het onderzoek door de IKNiSP SN van het beroep van verzoeker tegen de beslissingen van de Krajowa Rada Sądownictwa (nationale raad voor de rechtspraak; hierna: „KRS”) nr. (...) /2019 van 25 januari 2019 betreffende de afdoening zonder beslissing van een verzoek tot uitsluiting van een lid van de KRS van het onderzoek van de zaak, en nr. (...) /2019 van 25 januari 2019 in het

beroep tegen de verdeling van activiteiten; 4) **[Or. 6]** vaststelling op basis van artikel 755, lid 1, punt 1 juncto artikel 730, lid 1, k.c.r. (wetboek van rechtsvordering) van een regeling van rechten en plichten van partijen waarbij het verweerders 1 tot en met 8 voor de duur van de onderhavige procedure wordt verboden de (rechtsprekende en niet-rechtsprekende) rechten en plichten uit te oefenen die verbonden zijn aan de status van rechter bij de Sąd Najwyższy en dus van president van de Sąd Najwyższy belast met de IKNiSP SN, en vast te stellen dat de aspecten van de uitvoering van de bovenstaande rechten en plichten geen effect hebben gedurende de periode waarin de voorlopige maatregelen worden toegepast; 5) vaststelling, op basis van artikel 755, lid 1, punt 1, juncto artikel 730, lid 1, k.c.r., van een regeling van rechten en plichten van partijen waarbij het de rechters van de Sąd Najwyższy die zitting hebben in de tuchtkamer, voor de duur van de onderhavige procedure wordt verboden de (rechtsprekende en niet-rechtsprekende) rechten en plichten uit te oefenen die verbonden zijn aan de status van rechter bij de Sąd Najwyższy en dus van president van de Sąd Najwyższy belast met de tuchtkamer, en vaststelling dat de aspecten van de uitvoering van de bovenstaande rechten en plichten geen effect hebben gedurende de periode waarin de voorlopige maatregelen worden toegepast; 6) over te gaan tot de behandeling van het tot in detail in het verzoekschrift beschreven bewijs.

Verzoeker is de rechter bij de Sąd Rejonowy (rechtbank in eerste aanleg) in B. Op 17 april 2019 heeft hij beroep ingesteld tegen besluit nr.(...)/2019 van de KRS van 25 januari 2019 waarbij de procedure tot uitsluiting van een lid van de KRS van de behandeling van de zaak zonder beslissing is afgedaan, en tegen besluit nr. (...)/2019 van de KRS van 25 januari 2019 betreffende het beroep tegen de splitsing van de activiteiten. De beroepen zijn rechtsreeks aan de IPIUS SN gericht, maar de zaken zijn verwezen naar de IKNiSP SN. Verzoeker heeft in verband met deze veranderde situatie een verzoek tot wraking van de leden van de IKNiSP ingediend, dat echter bij beschikking van de leden van de IKNiSP SN van 5 september 2019 (I NO 57/19) is afgewezen. Aangezien verzoekers beroepen zullen worden onderzocht door de rechters van de IKNiSP SN en gelet op de gegronde twijfel over de benoeming van verweerders ad 1 tot en met 8 in de functie van rechter van de SN, is verzoeker van mening dat het gerechtvaardigd was beroep in te stellen. Verzoeker betoogt dat de IKNiSP SN, waarin verweerders zetelen die zijn gekozen door de KRS, dat wil zeggen een nationale autoriteit die, wegens het institutionele model van de opzet en de werkwijze ervan, niet de waarborg biedt van onafhankelijkheid ten opzichte van de wetgevende en uitvoerende macht, geen uitspraak kan doen in zijn zaak, daar de IKNiSP geen onafhankelijk en onpartijdig gerecht is in de zin van het Unierecht.

[Or. 7]

Op 6 mei 2020, dus na de uitspraak van de beschikking van 8 april 2020, Commissie/Polen (C-791/19 R, EU:C:2020:277), die betrekking had op de opschorting van de toepassing van de bepalingen tot vaststelling van de bevoegdheden van de tuchtkamer, heeft de president van de Sąd Najwyższy die belast is met de tuchtkamer van de SN, de waarnemend eerste president van de

Sąd Najwyższy een verzoek gedaan tot „overdracht van het dossier” in zaak II PO 15/20 met het doel deze zaak af te doen in het kader van de bevoegdheden van de tuchtkamer. Bij brief van 6 mei 2020 heeft de waarnemend eerste president van de Sąd Najwyższy de president van de Sąd Najwyższy belast met de IPIUS gesommeerd het dossier in zaak II PO 15/20 onverwijld over te dragen. In zijn antwoord op de brief van de waarnemend eerste president van de Sąd Najwyższy van 6 mei 2020, heeft de president van de Sąd Najwyższy belast met de IPIUS verklaard dat zaak II PO 15/20 nog steeds aanhangig was bij afdeling II van de IPIUS, zodat het onmogelijk was het dossier over te dragen zonder het verzoek tot overdracht te laten onderzoeken door de bevoegde rechtsprekende formatie. De president van de Sąd Najwyższy belast met de IPIUS voegde daaraan toe dat hij de zaak onverwijld naar een niet-openbare terechtzitting zou verwijzen ter behandeling van het verzoek tot overdracht van de zaak naar een andere kamer van de Sąd Najwyższy.

Bij brief van 7 juli 2020 heeft de openbaar aanklager van het regionaal parket te K., die was gedelegeerd bij het nationaal parket, geconcludeerd tot verwijzing van de zaak naar de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy overeenkomstig de materiële bevoegdheid daarvan, tot afwijzing van het verzoek om voorlopige maatregelen en tot verwerping van het beroep ingevolge artikel 199, lid 1, punt 1, k.p.c., juncto artikel 29, lid 3, USN, en subsidiair tot afwijzing van het verzoek wegens het ontbreken van procesbelang op grond van artikel 189 k.p.c.

Bij brief van 8 juli 2020 heeft de president van de Sąd Najwyższy belast met de Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego (kamer voor buitengewone controle en publieke aangelegenheden van de Sąd Najwyższy, Polen; hierna: „IKNiSP SN”) met een beroep op de in de publieke opinie geuite twijfels over de vraag welke van de kamers van de Sąd Najwyższy de onderhavige zaak moet onderzoeken, geoordeeld dat, gelet op de bewoordingen van artikel 26, lid 2, eerste zin, USD, de IKNiSP SN bevoegd is om kennis te nemen van het door verzoeker ingediende verzoek.

Teneinde kennis te nemen van het juridische betoog in de twee brieven en de gevolgen daarvan voor de beslissingen die in de procedures moeten worden gegeven, heeft de Sąd Najwyższy de terechtzitting uitgesteld tot 15 juli 2020.

De Sąd Najwyższy heeft overwogen als volgt:

[Or. 8]

1. Bij het onderzoek op 15 juli 2020 van de verzoeken van de president van de tuchtkamer en de president van de IKNiSP tot verwijzing van de zaak naar deze kamer en van het verzoek om voorlopige maatregelen van verzoeker, heeft de Sąd Najwyższy het noodzakelijk geacht twee categorieën prejudiciële vragen te stellen: 1) die welke rechtstreeks betrekking hebben op de verzoeken die zijn behandeld ter terechtzitting van 15 juli 2020; 2) die welke betrekking hebben op de ontvankelijkheid van het beroep na de in zaak C-508/19 gestelde vragen.

2. De ruimere juridische context (met verwijzing naar de inhoud van de relevante bepalingen van nationaal recht) waarin de onderhavige zaak aan de orde is, is uiteengezet in de punten 1 tot en met 21 in de toelichting van de verwijzingsbeslissing van 15 juli 2020 in zaak II PO 3/19 [zaak C-509/20], waarvan de Sąd Najwyższy in zijn huidige samenstelling volledig met de inhoud instemt. De specifieke argumenten van de onderhavige zaak worden hieronder uiteengezet.

Unierechtelijke aard van de zaak

3. Ter terechtzitting van 15 juli 2020 heeft de Sąd Najwyższy geoordeeld dat het noodzakelijk was om in zaak II PO 15/19 nieuwe prejudiciële vragen te stellen. De Sąd Najwyższy is om de volgende redenen van oordeel dat de onderhavige zaak onder het Unierecht valt.
4. Ten eerste onderzoekt de Sąd Najwyższy het door de president van de tuchtkamer van de SN ingediende verzoek tot overdracht van het dossier, hetgeen vereist dat wordt verduidelijkt of een dergelijk verzoek ontvankelijk is in het licht van de inhoud van de door het Hof bij beschikking van 8 april 2020, Commissie/Polen (C-791/19 R, EU:C:2020:277), opgelegde voorlopige maatregel.
5. Ten tweede blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat de Sąd Najwyższy, voor zover deze rechter uitspraak kan doen over vragen die verband houden met de toepassing of de uitlegging van het Unierecht, valt binnen het stelsel van rechtsmiddelen op de onder het Unierecht vallende gebieden in de zin van artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU (beschikking van het Hof van 8 april 2020, C-791/19 R, EU:C:2020:277). Vragen van het Unierecht vallen binnen de bevoegdheid van de IKNiSP van de Sąd Najwyższy, waarin verweerders in de onderhavige zaak zitting hebben, ten minste op het gebied van de bescherming van de mededinging, de bescherming van de consument en de regulering van de markten. De onderhavige zaak betreft daarentegen de vraag of het, in een lidstaat, mogelijk is rechter te zijn – die uitspraak doet in zaken die onder het Unierecht vallen – wanneer de benoeming tot rechter heeft plaatsgevonden krachtens nationale bepalingen en in omstandigheden die in elke zaak leiden tot schending, in de zin van het **[Or. 9]** Unierecht, van het recht van een partij op de behandeling van haar zaak door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.
6. In de derde plaats is de brief van de president van de IKNiSP SN van 8 juli 2020 beschouwd als een verzoek tot verwijzing van de zaak naar die kamer voor een uitspraak over de vraag of, in deze zaak, de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy dan wel de IPiUS procedurehandelingen kan vaststellen. Aangezien reeds een prejudiciële vraag is gesteld in zaak II PO 3/19 [C-509/20], met hetzelfde voorwerp als de onderhavige zaak, rijst de vraag naar de ontvankelijkheid van een verzoek tot verwijzing van een zaak die reeds door het Hof van Justitie wordt onderzocht, naar een andere kamer van de Sąd Najwyższy, die om soortgelijke

redenen (met uitzondering van de organisatieautonomie) als die betreffende de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy, geen gerecht in de zin van het Unierecht is en zich dient uit te spreken over vragen die voorwerp zijn van het arrest van het Hof van 19 november 2019, A. K. e.a. (Onafhankelijkheid van de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy) (C-585/18, C-624/18 et C-625/18, EU:C:2019:982). Bovendien blijkt ondubbelzinnig uit punt 1, tweede streepje, van het dictum van de beschikking van het Hof van 8 april 2020, dat de Republiek Polen verplicht was „zich [te] onthouden van het toewijzen van de bij de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy aanhangige zaken aan een rechtsprekende formatie die niet voldoet aan de vereisten van onafhankelijkheid zoals met name uiteengezet in het arrest van 19 november 2019, A. K. e.a. (Onafhankelijkheid van de tuchtkamer van de Sąd Najwyższy) (C-585/18, C-624/18 en C-625/18, EU:C:2019:982)”.

De in punt I bedoelde vragen

Toelichting bij vraag 1

7. De Sąd Najwyższy deelt de inhoud van de toelichting op de identieke vraag 1 die op 15 juli 2020 in zaak II PO 3/19 [C-509/20] is verwezen volledig en verwijst naar alle argumenten in de punten 27 tot en met 37 van de toelichting op die vraag.

Toelichting op vraag 2

8. De Sąd Najwyższy deelt de inhoud van de toelichting op de identieke vraag 2 die op 15 juli 2020 in zaak II PO 14/20 [C-493/20] is verwezen volledig en verwijst naar alle argumenten in de punten 21 tot en met 28 van de toelichting op die vraag.

Toelichting op vraag 3

9. De Sąd Najwyższy deelt de inhoud van de toelichting op de identieke vraag 2 die op 15 juli 2020 in zaak II PO 3/19 [C-509/20] is verwezen volledig en verwijst naar alle argumenten in de punten 38 tot en met 61 van de toelichting op die vraag.

Toelichting op vraag 4 [Or. 10]

10. De Sąd Najwyższy deelt de inhoud van de toelichting op de identieke vraag 3 die op 15 juli 2020 in zaak II PO 3/19 [C-509/20] is verwezen volledig en verwijst naar alle argumenten in de punten 62 tot en met 65 van de toelichting op die vraag.

Toelichting op vraag 5

11. De Sąd Najwyższy deelt de inhoud van de toelichting op de identieke vraag 4 die op 15 juli 2020 in zaak II PO 3/19 [C-509/20] is verwezen volledig en verwijst naar alle argumenten in de punten 66 tot en met 72 van de toelichting op die vraag.

Toelichting op de op de vragen 1 en 2 toe te passen versnelde procedure

12. Volgens de Sąd Najwyższy wordt de toepassing van de versnelde procedure met betrekking tot de eerste vraag gerechtvaardigd door de noodzaak de twijfels weg te nemen met betrekking tot de materiële werkingssfeer van de beschikking van het Hof van 8 april 2020, Commissie/Polen (C-791/19 R, EU:C:2020:277) en met betrekking tot de tweede vraag door de noodzaak het verzoek om conservatoire maatregelen te onderzoeken bij gebreke van grondslagen in het nationale recht voor een maatregel die niet is bedoeld om rechtstreeks het recht van verzoeker op toegang tot een gerecht te beschermen, maar die is ingegeven door het algemeen belang om de werking in Polen van een rechtsstelsel dat aan de vereisten van het Unierecht voldoet, te waarborgen. De beperking van de draagwijdte van het verzoek om behandeling volgens de versnelde procedure is ingegeven door de weigering om een dergelijke procedure toe te passen in zaak C-508/19. De vraag met betrekking tot de behandeling van de vordering van de president van de tuchtkamer tot verwijzing van het dossier van een zaak en de vraag met betrekking tot het verzoek om voorlopige maatregelen kunnen, vanuit het oogpunt van het voorwerp van de prejudiciële procedure, worden beschouwd als een afzonderlijke zaak, die louter om technische redenen in het kader van een enkele terechtzitting voor de nationale rechter is onderzocht. Bovendien heeft de Sąd Najwyższy het in het kader van de geschiktheidstoets van de procedures op het niveau van de Unie inzake de bescherming van de rechtsstaat, passend geacht het Hof te verzoeken om na te denken over mogelijke toepassing van het precedent uit het arrest van 31 januari 1984, Commissie/Verenigd Koninkrijk (40/82, EU:C:1982:285), in de vorm van een soort gedeeltelijk dictum.

De onder punt III vallende vragen

1 [Or. 11]

13. De prejudiciële vragen in de onderhavige zaak zijn dezelfde als die welke zijn geformuleerd in zaak C-508/19, aangezien beide zaken hetzelfde voorwerp hebben. De Sąd Najwyższy stemt volledig in met de argumenten in de toelichting op de vraag in zaak C-508/19. De beslissing om dezelfde vragen voor te leggen als die welke al eerder zijn voorgelegd is gemotiveerd door de inhoud van de Aanbevelingen aan de nationale rechterlijke instanties over het aanhangig maken van prejudiciële procedures (PB 2019, C 380, blz. 1, punt 27).

14. De Sąd Najwyższy wijst er louter op dat de omstandigheden waaronder verweerders zijn benoemd tot rechter bij de Sąd Najwyższy in de onderhavige zaak, tot in detail zijn beschreven in de toelichting op de prejudiciële vraag in zaak C-487/19. Anders dan de verweerder in zaak C-508/19, zijn verweerders in de onderhavige zaak rechter bij de IKNiSP van de Sąd Najwyższy. Die kamer onderscheidt zich, zoals verduidelijkt in de toelichting op de vraag in zaak II PO 3/19 [C-509/20], alleen van de tuchtkamer van de SN door het ontbreken van organisatorische autonomie in de structuur van de Sąd Najwyższy. Net als de tuchtkamer is de IKNiSP SN in zijn geheel benoemd door de KRS en opgericht om redenen die een onvoldoende waarborg bieden voor onafhankelijkheid ten opzichte van de wetgevende en de uitvoerende macht. Deze kamer heeft de bevoegdheid om de rechtsprekende praktijk van de andere kamers van de Sąd Najwyższy te toetsen (zie bijvoorbeeld het verzoek van de procureur-generaal van 31 januari 2020 tot vernietiging van het arrest van de Sąd Najwyższy van 5 december 2019, III PO 7/18). Het vertrouwen dat de politieke macht heeft in een kamer die in dergelijke omstandigheden is opgericht is bekrachtigd bij artikel 26 USN, zoals gewijzigd na de „muilkorfwet”, op grond waarvan de bevoegdheid om uitspraak te doen op de wrakingsverzoeken die zijn ingediend na het arrest van het Hof van Justitie in zaak C-585/18, en de vorderingen tot vaststelling van onverenigbaarheid van een definitieve uitspraak met het toepasselijke recht om de in het arrest van het Hof genoemde redenen, is overgedragen van de andere kamers van de Sąd Najwyższy naar de IKNiSP.